

Tema:

Daggry
bag tremmer

Fængselsstraf

- nu og i fremtiden

Hvordan skal samfundet straffe forbrydere, når vi samtidig ønsker at være humane og at hjælpe dem i deres udvikling?

Martinus har klare svar - og forudsigelser, som er godt på vej til at blive virkeliggjort.

af Hans Wittendorff

Det kan af og til være svært at forstå den måde, hvorpå samfundet behandler forbrydere. Der kan gå lang tid, før de bliver straffet, og i mange tilfælde ligger et voldsoffer stadig på sygehuset, mens voldsmanden går frit omkring. Ofte får forbrydere en forbavsende mild straf og kan efter kort tid fortsætte deres "løbebane".

Hvordan burde samfundet ifølge den danske filosof Martinus (1890-1981) behandle voldsmand og andre forbrydere? Hvad skriver Martinus om disse ting, der jo er meget aktuelle i vores tid?

Nogle overvejer sikkert også modsætningen i, at man skal tilgive, men derved lærer voldsmand jo ikke konsekvenserne af deres handlinger, og så udvikler de sig vel ikke?

Det er ikke så underligt, at disse spørgsmål optager mange mennesker. For via tv kommer alle de voldsomme begivenheder direkte ind i

vores hjem og gør et stort indtryk på os.

Uhyre mange skrider på hævn og straf. Men stille og roligt fortæller Martinus os, at man endnu aldrig har set, at "hævn, straf og forfølgelse har kunnet forvandle noget væsen, således at det derved, fra at tilhøre et lavere udviklingsstrin er kommet til at tilhøre et højere udviklingsstrin.

Med straf og overlegen magt kan man naturligvis tvinge et menneske til at afstå fra sine eventuelle dødbringende handlinger, men dette sker ikke med det samme væsens frie vilje. Straf og tvang kan således kun skabe en slags dressur, ligesom man kan tvinge dyr til visse handlinger ved vold og magt".

Det vil altså sige, at et menneskes psyke ikke lader sig forvandle ved dressur. Men hvad skal vi da stille op med alle disse forbrydere?

Martinus: "Samfundet skal først og fremmest lære at forstå, at "forbryderne"

ikke er "forbrydere" eller "amoraliske" væsener, men er fuldstændig normale udtryk for de trin på udviklingsstigen, de repræsenterer eller tilhører, akkurat som den juridisk lovlydige og ansete borger inden for staten er det for de trin på udviklingsstigen, han eller hun repræsenterer. Der er kun den forskel, at sidstnævnte repræsenterer selve statens trin eller plads på udviklingsstigen."

De "yngre sjæle"

Hermed har Martinus endnu en gang henledt vores opmærksomhed på den vældige spredning i de enkelte menneskers placering på udviklingsstigen. Med andre ord: Vi har vidt forskellige erfaringsdannelser og dermed vidt forskellige retfærdighedsbegreber. Og dét kan man altså ikke altid ændre på ved straf, vold og magt.

Men hvad i alverden skal vi så stille op? Skal vi give disse "yngre brødre i udvik-

Martinus i 1935. Ifølge Martinus' analyser er vi på vej mod et nyt, humant verdenssamfund.

lingen" frihed til, med deres primitive bevidsthed, at røve og plyndre, stjele, lyve, bedrage, myrde og lemlæste så meget de lyster?

Nej, svarer Martinus, det skal vi naturligvis ikke. Det ville være at "gå foran selve Forsynets egne fastsatte terminer for nævnte plan med menneskeheden."

Ja, men så har vi jo ingen nytte af Martinus' analyser om, at disse forbrydere i vir-

Tema: Daggry bag tremmer

keligheden blot er yngre sjæle i udviklingen, der med Jesu ord "ikke ved, hvad de gør".

Jo, svarer Martinus, "disse analyser er til stor nytte for det væsen, der i dag begynder at elske sin næste, begynder at have så stort et intellektuelt talent, at han eller hun kan forstå livets "kosmiske analyser" eller viden-skab, og for hvem det er stærkt imod at skulle være med til fx at dømme disse yngre brødre."

Men hvor bliver så karma-lovens belærende skæbnen af, der skulle udvikle de pågældende "forbrydere"? Martinus svarer klokkeklart:

"Vi har således her et nyt bevis for, at der altid, selvom der er væsener, der ikke kan være med til at "straffe" og "hævne", vil være væsener nok, der har hjerte og sindelag til at varetage alle de robuste foranstaltninger, den karma- eller årsagsvirkning, som uundgåeligt må og skal finde sted inden for et samfund af væsener, der endnu ikke elsker deres næste som

sig selv, men mere eller mindre i tanke, væsen og fremtræden hylder eller sværger til "straffens" eller "hævnens" lov. Hvordan skulle ellers primitive, hadefulde og ukærlige væsener få deres tilbagevendende karma eller komme til at "høste dét, de sår"?

Hvis sådanne væsener ikke var omgivet af væsener af deres egen type, men deri-

"Enhver helgen har en fortid, enhver forbryder har en fremtid."

Oscar Wilde

mod var omgivet af blot og bar "engle", blot og bar "tilgivende" væsener, ville de jo aldrig nogensinde komme til at opleve "hævnens" og "straffens" lidelser, ligesom de jo heller ikke ville være lykkelige ved de "tilgivende" væsener, idet de kun kunne opfatte disse som primitive, som naive og feje, hvis de da ikke ligefrem anså dem for at være "abnorme".

Og så slutter Martinus

med, at vi her har fået et indblik i, "hvorledes alt, i ethvert givet øjeblik, lige akkurat er det fuldkomneste, det overhovedet kan være." Med andre ord: Så længe der findes "forbrydere", vil de enkelte staters lovgivning være villig til at give dem konsekvenserne af deres handlinger.

Reserverede områder

Men denne tilstand er absolut ikke den ideelle, og når hele menneskeheden når længere frem i udvikling, vil forholdene ændre sig. Det ser vi allerede nu mange eksempler på i den humane del af verden.

Hør, hvad Martinus forudsiger om denne mere næstekærlige behandling af de yngre sjæle i udviklingen. Han skriver bl.a., at vi helt vil forandre det nuværende straffesystem til en ren human praksis, hvor man ganske rigtig beskytter samfundet mod de såkaldte forbrydere, men uden nogen form for brutalitet.

"Alle mindre udviklede væsener, der er farlige for det normale samfund, vil ikke være frigivet til at leve i dette. Derimod er der reserveret disse væsener et område inden for staten, i hvilket de under særlig kontrol kan leve uden at kunne komme til at skade andre beboere

af samme område.

Rent bortset fra denne begrænsning, kan de her leve et frit liv. De kan gifte sig, de kan få uddannelse i og arbejde ved hvad som helst, de måtte have lyst til og som passer for deres evner og intellektuelle anlæg. Et sådant område vil ikke udgøre et fængsel, men derimod et lille kulturområde med skoler, teatre, biografteatre, sportsbaner og idrætshuse osv.

Disse mennesker, der pga. deres underudviklede tilstand må opholde sig her, befinder sig således ikke i noget nedværdigende fængsel eller noget nedværdigende tugthusområde. De befinder sig her udelukkende for at blive vænnet til at kunne leve i det virkelige normale og frie samfund udenfor."

Humane fængsler er på vej

De fleste vil sikkert mene, at de tanker, som Martinus her giver udtryk for, nok ligger en del ude i fremtiden for langt størstedelen af menneskeheden nuværende samfund. Men nogle steder er den første begyndelse gjort med "åbne fængsler" og resocialisering af de indsatte.

Med Martinus' ord, man giver "plads for en human opfattelse af de underudviklede væsener og deres væremåde."

De indsatte har med stor energi bygget plantekasser og sået frø i spirebakker, fortæller den danske kunstner Kenneth Balfelt, som har skabt projektet en "livsudviklingshave" ved Halden fængsel i Norge. (De indsatte's identitet er sløret.)

I Danmark er der ligefrem et landsdækkende projekt High:five, finansieret af Beskæftigelsesministeriet, der hjælper unge løsladte fanger til at få arbejde. Siden 1. januar 2010 har High:five hjulpet 573 til at få et job og 65 til at komme i uddannelse, og 87 % af disse forløb har haft en positiv udgang.

På www.highfive.net har der ligget en gribende beretning fra en af disse, en ung kurdisk flygtning, der sluttede sin fortælling med:

"I dag tænker jeg, at hvis der er et problem, er der også

en løsning. Der er altid en løsning. Hvis man er bange for noget, skal man møde det. Man skal lære af sine fejl og komme videre i sit liv. Vi bliver allesammen sat på prøve, og det handler kun om, hvordan vi håndterer det."

Her taler et ungt menneske, som via sine barske erfaringsdannelser er kommet frem til den konklusion, som Martinus fortæller om.

I Norge har man bygget et nyt fængsel i byen Halden. Når man læser beskrivelsen af det, skulle man vitterligt

tro, at myndighederne havde læst Martinus, før man indrettede Halden fængsel. Prøv selv at google dette "verdens mest humane fængsel".

Den danske kriminalforsorg og Folketingets Retsudvalg har besøgt Halden fængsel for at søge inspiration til et stort moderne og alternativt statsfængsel, der er ved at blive bygget på Nordfalster ud fra de samme humane principper.

Også i USA er man blevet klar over, at mange "hårde mænd" kan blive "bløde mænd", hvis man behandler

dem rigtigt - og hvis de selv er modne til det.

Bladet Dyrevennen, der er medlemsblad for Dyrenes Beskyttelse i Danmark, fortæller i en bemærkelsesværdig artikel, at den amerikanske dyrlæge og forsker Eart Strimple har undersøgt, hvad eksempelvis arbejdet med hundetræning fik af betydning for en gruppe indsatte i staten Wisconsin.

I USA ender ca. 60 % af de løsladte med at ryge tilbage i fængsel. Men sådan gik det ikke for de 68 indsatte, der havde arbejdet med at træne hunde. Forskeren konstaterede, at ikke én af dem var endt bag tremmer igen.

Dyrevennen fortæller begejstret, at disse fanger fandt en ny mening med tilværelsen, blev mindre aggressive og voksede med ansvaret. Det vil i virkeligheden sige, at det også samfundsmæssigt kan betale sig at handle i overensstemmelse med de humane principper, som Martinus fortæller om. □

Gengivet fra Martinus Instituttets blad Kosmos, hvor Hans Wittendorff redigerer rubrikken Spørg om kosmologi. Henv.: Hans Wittendorff, Mosevej 3, 7323 Give, tlf. 75 80 33 50, hwittendorff@post.tele.dk

Martinus-citaterne er fra Livets Bog bind 7, stk. 2399-2400, og bind 4, stk. 1246-1253.

En indsat fortalte, at han ofte havde siddet i isolation pga. slagsmål, men efter at han var begyndt at brodere, var det ikke sket.

Broderer sig til bedre liv

I 16 år har frivillige i organisationen Fine Cell Work lært britiske indsatte at brodere - med det resultat, at de indsatte er mere rolige, bruger deres tid konstruktivt og tjener penge. Årligt undervises 450 indsatte, hvoraf 97 % er mænd. I 2012 modtog organisationen The Queen's Award for Voluntary Service, den største ære, der kan tildeles britiske frivillige.

En af dem, Caroline Wilkinson, havde sin tvivl, om nogen ville deltage i hendes undervisning, men 27 mænd dukkede op til introduktionen. - Muligheden for at tjene penge var en motivation, men ikke den eneste. De keder sig ihjel. De ville bare gerne have noget at lave.

Flere har fortalt, at de føler sig mere rolige, fordi de endelig har

noget at lave. Normalt sidder de mindst 17 timer i en celle om dagen uden aktivitet.

Linda MacMullen underviser i Frankland Prison, hvor nogle af landets farligste mænd er fængslet. - Forandringen i de mænd, der deltager, er utrolig, fortæller hun. - Først er de reserverede. De undgår øjenkontakt, taler ikke eller læner sig væk, hvis man sidder ved siden af dem. Men langsomt, med lidt opmuntring, begynder de at se, hvad de kan. De begynder at tale og hjælpe hinanden.

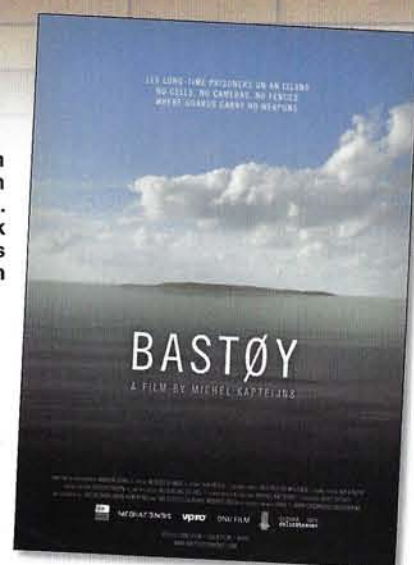
Gennemsnitligt broderer de indsatte 20 timer om ugen, nogle helt op til 40. Siden starten i 1997 er der solgt over 15.000 broderede puder, tasker og andre produkter. De kan bl.a. købes online.

Henv.: Fine Cell Work, 38 Buckingham Palace Road, London, SW1W 0RE, England, tlf. +44 20 7931 9998, www.finecellwork.co.uk

Aktiv fritid

Aktiv fritid på havet kalder Søby Søgaard Statsfængsel på Fyn deres projekt. Via et treugers intensivt havkajak-kursus ønsker man at aktivere udvalgte indsatte for derigennem at mindske kriminalitet, øge kropsbevidsthed og åbne de indsatte's øjne for nye veje i livet. TrygFonden støtter projektet.

Dokumentarfilmen
Bastøy fortæller om
fængslet og dets beboere.
Den er på norsk med engelsk
undertekst og kan erhverves
via www.bastoythemovie.com

Heste resocialiserer straffefanger

- **Straffefanger ved, ligesom heste, hvordan det føles at blive skubbet rundt og kontrolleret, så ofte har de en bedre forbindelse til hesten end os andre, fortæller Harriet Laurie.**

Hestehviskere er mennesker, der hjælper heste med at regulere negativ adfærd. Men det omvendte findes også! Det viser en ny undersøgelse, der for første gang beviser, at brugen af heste i terapi giver en signifikant forskel i menneskelig adfærd.

Til grund for studiet ligger Harriet Lauries banebrydende hestekurser for en gruppe engelske indsatte. Efter få ugers samarbejde med hestene faldt straffefangernes negative adfærd i fængslet med 72 %, og deres kriminelle adfærd i fængslet blev reduceret med 74 %. Imens steg den positive adfærd med 168 % - og ingen droppede ud af kurserne.

Laurie benytter den amerikanske metode Parelli, hvor man i stedet for pisk og magt bruger sin egen emotionelle energi og sit kropssprog til at gøre hesten tryk og samarbejdsvillig.

- Heste mærker alt, hvad du føler, fortæller hun. - Hvis du er nervøs, usikker, distraheret eller aggressiv, vil hesten bakke væk fra dig eller ignorere dig. Hvis du i stedet er afslappet, fokuseret og selvsikker, vil en Parelli-trænede hest gøre alt, hvad du beder den om.

I pilotprojektet fra 2010 arbejdede hun med otte af de mest voldelige indsatte fra HM Prison Portland i Dorset. Resultatet var en forbløffende succes. De indsatte lærte kommunikation, empati, tålmodighed, beslutsomhed og ansvar. Og de elskede det. I dag har hun arbejdet med 35 indsatte.

Undersøgelsen konkluderer, at kurserne især egner sig til indsatte, som er aggressive, eller som uden held er forsøgt involveret i mægling, undervisning og andre aktiviteter.

Laurie har oprettet organisationen TheHorseCourse, som indsamler penge til at videreføre arbejdet i andre fængsler. Initiativet støttes af flere, også kriminelle, der har deltaget i programmet. Som en af dem sagde: - Jeg føler håb for første gang. Dette er kun begyndelsen.

Henv.: TheHorseCourse, PO Box 6500, Dorchester, Dorset, DT1 9BQ, England, tlf. +44 1308 485080, www.thehorsecourse.org

Et fængsel i det fri

Tremmer må du kigge langt efter på Bastøy, den norske fængsels-ø i Oslofjorden. Tæt skov og norske træhuse, en kirke og en stald udgør fængslet for de 115 personer, der alle aftjener sidste del af deres straffe.

"Indsatte" kan de knap kaldes: De bor i små hjem og arbejder kl. 7.30-13.30 på øens økologiske bondegård. I fritiden svømmer og fisker de, går på biblioteket, uddanner sig og dyrker motion. En gang dagligt får de et måltid på statens regning. Resten af tiden klarer de sig selv. De første uger bor de dog i et større hus, hvor de modtager social træning og lærer at lave mad og gøre rent.

- Det føles slet ikke som et fængsel, siger René Kars, som forlader øen efter en straf på syv år for smugling af cannabis. - Jeg vil savne arbejdet og menneskene.

Bastøy rummer både drabs- og voldtægtsmænd, smuglere og bedragere. Øens milde omgivelser kan virke overraskende, men fængselsdirektør Arne Kvernvik Nilsen vil væk fra "øje for øje-tanken" og de hårde straffe i små celler, for de virker ikke: - Førhen brugte vi hårde straffe, og det gør man stadig i flere lande, men der er alligevel forbydere overalt.

Nilsen påpeger, at i Europa falder 70-80 % af de straffede tilbage til kriminalitet, men kun 16 % af dem fra Bastøy laver kriminalitet indenfor to år efter løsladelsen.

- Før eller siden skal de straffede tilbage til samfundet, pointerer han. - Det er det, vi forbereder dem på. Hvem vil du helst have til nabo? En, der løslades efter år bag tremmer, eller en, der i lang tid har haft chancen for at være en del af et samfund?

- Dette er, hvad vi kalder "menneskelig økologi", fortsætter han. - Det har at gøre med relationer mellem mennesker og bevidstheden om, at du er en del af en større helhed.

Henv.: Bastøy Fængsel, Postboks 694, N-4305 Sandnes, Norge, tlf. +47 33 08 37 00, www.bastoyfengsel.no

Konfliktråd

Gerningsperson: "Jeg fik set forurettede i øjnene og fik set, hvad han følte - og så fik jeg sagt undskyld." Forurettet: "Jeg er ikke bange mere, efter at jeg har snakket med ham."

Et konfliktråd er et møde mellem en gerningsperson og den forurettede samt en mægler. Gerningspersonen skal have tilstået, og begge parter skal sige ja til at deltage.

Siden 2010 har ordningen været et landsdækkende tilbud.

Henv.: Sekretariat for Konfliktråd, Politivet 14, 1780 København V, tlf. 45 15 36 11, www.konfliktraad.dk

Fængselshospicer?

De ældres vilkår i fængslerne er for tiden til debat herhjemme. Også i USA er der problemer:

"Jeg er ikke bange for at dø. Men jeg er bange for ensomheden." Sagde Willie til sin medfange Larry, som havde fået lov til at besøge ham på hospitalet. Willie lå alvorligt syg, lænket til sin seng, som straffeloven i USA kræver. Han døde alene.

Larry Bratt, som afsoner i Jessup Correctional Institution i Maryland, skrev efterfølgende et indlæg til The Washington Post om de mange ældre, syge langtidsfanger, der dør alene på et hospital, fordi kun meget få fængsler har et hospice. Det fik fængselsledelsen til at påpege behovet for et hospice, og

det igangsatte en græsrodsbevægelse, der indsamler underskrifter for det. Der er tale om to funktioner, forklarer Larry Bratt: "Fængselshospicer er ikke kun for døende indsatte. Ved Angola Prison Hospice i Louisiana har man iagttaget den dybe effekt på de fanger, der som hospicefrivillige giver støtte og omsorg til de døende medfanger. For mig har blot det at besøge dem gjort, at jeg har stået ansigt til ansigt med dødens fortvivlelse og angst. Det har hjulpet mig til at forstå de tab, jeg har forårsaget, og denne empatiske bro til alle ofre plager min sjæl med uendelig samvittighedsnag. Mine bønner går til mine ofre og deres familier."

Roligt åndedræt mod kriminalitet

Åndedrætsøvelser, yoga og meditation har siden 1992 hjulpet indsatte til at takle stress og vanskelige følelser. Risikoen for tilbagefald til kriminalitet reduceres også, idet de indsatte lærer at finde og udnytte deres positive potentialer.

Bag programmet står Prison SMART, der på 21 år har hjulpet over 500.000 mennesker i mere end 70 lande. I 2000 fik Danmark sin egen afdeling, Breathe SMART, som drives af kropsterapeut og underviser Jakob Lund. Jakob, der selv har erfaring med vold og stoffer, har viet sit liv til at hjælpe hårde kriminelle, for hvem vold ikke blot er en løsning på problemer, men også en indgroet del af deres identitet. - Et af de store problemer er, at når du sætter folk i fængsel, er de ofte endnu vredere, når de kommer ud, fortæller han.

Udover yoga og en særlig åndedrætsøvelse, Sudarshan Kriya, benytter Jakob Lund også *knowledge points*, som er livsfortællinger og anekdoter, de indsatte kan reflektere over som hjælp til at håndtere følelser, tanker og livsomstændigheder. Over 2.000 har deltaget i hans program, herunder også stofmisbrugere samt personer,

der arbejder med indsatte.

Siden 2008 har deltagelse i det danske program fungeret som betingelse for, at visse indsatte kan prøveløslades. Flere fængsler, kommuner og andre aktører samarbejder med Breathe SMART, herunder Afdelingen for Samfundstjeneste. Københavns Kommune og Justitsministeriet finansierer til tider programmet.

Flere deltagere har kvittet antidepressiverne og narkoen. Nogle tidligere indsatte er endda selv blevet instruktører og fører kampagner mod kriminalitet og stoffer. De opbygger nye netværk, der holder dem fra kriminelle kredse og giver et sted, hvor de føler sig hjemme og accepteret trods fortiden.

Metoderne i Breathe SMART og Prison SMART er gamle og bygger på teknikker fra Art of Living, der er grundlagt af den indiske spirituelle lærer Sri Sri Ravi Shankar. Han siger bl.a.: "I enhver forbyrder er der et offer, der råber på hjælp" og "Volden ender, hvor kærligheden begynder".

Henv.: Breathe SMART, Lyngbakkevej 16, 2840 Holte, tlf. 26 80 42 93, www.breathesmart.dk, www.prisonsmart.eu

Spirituelle røverhistorier

Selvransagelse spiller en afgørende rolle, når man bryder med det gamle og tager fat på et nyt liv.

Så er mottoet: Dit udgangspunkt er altid nu!

af Doris Radke

Ærlig bogføring

Alle mystiske traditioner har historier om omvendte tyve og røvere. Fra sikh-traditionen kommer følgende beretning om Guru Gobind Singh (1666-1708):

En dag kom mesteren tilfældigt til en landsby, hvor alle indbyggere var tyve. Da dette kom ham for øre, sagde han indstændigt til dem: "Brødre! I må opgive jeres dårlige livsform - hold op med at stjæle! Det er en skadelig vej, som ikke fører til noget godt!"

Ydmygt stod de foran mesteren - og måtte da åbent indrømme: "Mester, vi forstår at værdsætte dine ord og takker dig for dem. Men hvis vi ikke stjæler, hvad skal vi så leve af? Vi har ikke andre muligheder for at skaffe os til dagen og vejen."

Stillet overfor deres urokkelighed sukkede mesteren dybt, kiggede indtrængende på dem og talte fra hjertet: "Okay, I tyve og røvere! For min skyld kan I godt fortsætte med jeres ulyksalige tyverier. Men fra nu af skal I føre nøjagtigt regnskab med dem, og en gang om året skal I give mig jeres liste til genemsyn."

Landsbybeboerne accepterede velvilligt mesterens krav. Men da den første liste var færdig og skulle forelægges mesteren, blev de overmandet af stort ubehag og en skrækkelig skyldfølelse. De satte sig derfor sammen og talte om sagen.

Til sidst kom de til denne logiske slutning: De ville aldrig igen blive plaget af skyld og skam, hvis de ikke mere skulle lave en liste over deres tyvekoster til mesteren, og de skulle ikke mere føre en sådan liste, hvis de ikke begik flere røverier ...

Således opgav alle lidt efter lidt deres vane med at stjæle. I stedet lærte de ærlige håndværk og tjente dermed til livets ophold.

Den vise mester

Denne historie anskueliggør, hvordan en mester håndterer vores svagheder. Ganske vist gør han det klart, at de ikke bringer os videre, og at det er bedre at slippe dem. Men derefter kommer han eleven i møde, præcis hvor denne er. Han kæmper ikke imod "ondet" ved at fordømme og kritisere, men accepterer derimod situationen, som den er, og bruger den som første skridt til forbedring.

"Dit udgangspunkt er altid nu!" sagde den indiske

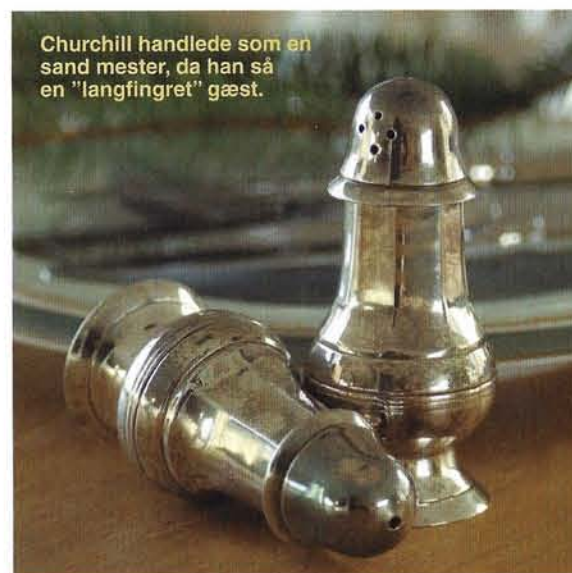
mystiker Kabir (1440-1518). På den måde allierer mesteren sig med eleven *imod* hans fejl - sådan som alle gode lærere altid har gjort.

Så kommer eleven ikke i forsvarsposition, men kan uden skyld og skam gøre det rigtige: nemlig at gå ind på mesterens forslag og således få sine egne befriende erfaringer.

Med en lignende alliance hjalp den tidligere engelske premierminister Winston Churchill engang en tyvagtig gæst ud af en knibe.

Ved en stor festbanket bemærkede premierministeren, at en af gæsterne snupede en værdifuld saltbøsse af sølv. Han tog da selv den tilsvarende peberbøsse, stillede sig "tilfældigt" ved siden af gæsten og hviskede til ham: "Jeg er bange for, at nogen har set os. Jeg tror, det er bedst, at vi stiller tingene tilbage!"

Gengivet fra Visionen, hvor Doris Radke er skribent. Sikh-historien er fra *Erzählungen von Mystikern und Meistern* (Sandila Versand).

Churchill handlede som en sand mester, da han så en "langfingret" gæst.

© Shutterstock